

Kancelář prezidenta republiky

V Praze dne 22. února 2012

Vážený pane magistře,

napsal jste prezidentu republiky dopis, v němž jménem své organizace a „nezávislých odborníků“ chcete bližší vysvětlení jeho výroku v časopise Vlasta v prosinci roku 2011. Protože pan prezident je pracovně velmi zaneprázdněn, požádal mě, abych Vám v duchu jeho názorů odpověděl. Pokusím se o to, i když odpověď by vyžadovala spíše rozlehlý esej

Zaujala Vás, jak píšete, zvláště tato část jedné z jeho odpovědí:

„...zmatené pojetí falešných, nejrůznějších takzvaných lidských práv, mezi kterými se najednou objevují práva děti, což je zrudnost, kterou já si vůbec nedovedu vysvětlit a budu proti tomu bojovat, co mi ještě síly dají.“

Pomiňme, že výrok je vytržen z kontextu, protože o to teď primárně nejde. Píšete prezidentovi prý proto, že máte strach. Obáváte se, že jeho postoj by mohl vést „ke zpochybnění relevance ochrany ohrožených dětí“. Spíše Vaší organizace, chce se mi říci, protože mám dojem, že o „týrané nebo zanedbávané děti“ ve Vašem dopise vlastně nejde a že to, oč doopravdy jde, je závažnější, než možná sám tušíte.

Odpověď nemohu začít jinak než úplným koncem Vašeho dopisu. Podepisujete se jako „koordinátor projektu Čí je dítě? a tím je myslím vlastně řečeno vše. Pokud tuto absurdní otázku někdo nejen položí, ale dokonce ji vetkne do názvu své organizace, pak si na smysl výroku Václava Klause již odpověděl sám.

Nejprve jsem nevěřil svým očím. Pak jsem se pro jistotu ještě podíval na internetové stránky Vašeho sdružení. Doufal jsem, že jde o nepovedený žert. Nešlo. Explicitně sice neříkáte Čí je dítě, implicitně tam však je Váš postoj jasně předveden. Bez ohledu na to, zda jste či nejste vedeni ušlechtilými záměry, rozhodně nejste „nezávislí“, jak o sobě tvrdíte. Jste naopak velmi závislí na jisté děsivé ideologii i praxi. A nejhorší je, že to možná ani sami nevíte.

Zastáváte názor, že bytost, která se narodí ze spojení muže a ženy, není primárně členem malého suverénního celku, kterému se kdysi, není to tak dávno, říkávalo rodina. Tento pojem jistě pokládáte za nemoderní, zastaralý nebo alespoň „podezřelý“. Proto si do názvu své organizace vkládáte otázku, která, kdyby nebyla skutečná, měl bych ji za citaci z nějaké orwelovské antiutopie. Ale ona bohužel skutečná je.

V souladu s vítězíci elitami postdemokratické epochy jste spravedlivě přesvědčeni, že dítě je „společenský majetek“. Že jej mají rodiče jen od státu propůjčené, aby ho, dokud se není schopno o sebe starat, živili, myli, oblékali a posílali do školy, kde se už dozví vše, co má vědět. Lidé jako já, ve Vašem vidění jistě „zpátečníci“, jsou však přesvědčeni, že toto pojetí je zvrhlé v samém principu, a je proti němu nutno bojovat do posledních sil.

Nejde o nic menšího, než o dvě odlišné koncepce světa. Ta Vaše vychází z předpokladu, že občané jsou nezodpovědná, potenciálně nebezpečná entita, stejně jako rodina. A že proto stát má nejen právo ale i povinnost kontroly – Vaším slovníkem „detekce“ – těchto „jednotek“ od narození do smrti. A protože i stát může být nezodpovědný a je potenciálně nebezpečný, je potřeba kontrolovat i státy a vytvářet pro ně skrze mezinárodní instituce právní normy a morální pravidla.

Ničím jiným nejsou všechny ty deklaráce lidských, dětských, ženských, zvířecích a já nevím jakých dalších práv. Ta sice, na rozdíl od konkrétních občanských svobod v konkrétním státě nic neznamenají, ale umožňují existenci miliónů sdružení, jako je to Vaše, jimiž ve skutečnosti nepřátelé lidské svobody prodlužují policejní pařát do individuálního a rodinného soukromí. Pro Dobro, jak jinak.

Patřím k těm, kdo zastávají opačnou koncepci. Vychází z předpokladu přirozené suverenity svobodného občana, rodiny, obce a státu. V tomto nemoderním pojetí rozhodují o uspořádání státu, o jeho zákonech a normách občané ve svobodných volbách. Pokud tyto normy nerespektují, například někomu ubližují - ať dítěti či dospělému - podléhají sankcím.

Nepotřebují k tomu dohled mezinárodních institucí, které žijí tím, že produkují tony absurdních, prázdných, za to však politicky korektních deklarácí. Jednak, aby zdůvodnily luxusní existenci statisíců darmožroutů, svých zaměstnanců, jednak aby plnily politické zadání nadnárodních „elit“, které skrze své scestné představy o jediném dobru pro všechny usilují připravit naši těžce zkoušenou civilizaci o chatrné zbytky občanských svobod.

Jejich odnoží jsou pak v jednotlivých „regionech světové vesnice“ organizace takzvaných nezávislých odborníků typu „Čí je dítě?“ Maskují

tím společně jedinou podstatnou otázku, o kterou se odjakživa vede boj:
Čí je člověk?

Věřte, nechci se svými slovy dotknout mnoha Vašich spolupracovníků, kteří možná pracují s entusiasmem a třeba i opravdovým zájmem o problémy dětí, kterým někdo ubližuje. Kterí jim chtějí pomáhat. Ale to přece může – a musí, je-li člověk – dělat každý denně a ze svého vlastního rozhodnutí. Na to nepotřebuje mávat Deklarací práv dítěte a provozovat jistě nákladný Projekt Čí je dítě? Je to přece přesně naopak. Každá taková organizace způsobuje, že přirozený soucit a občanská pozornost k bezpráví dále atrofuje – protože „na to přece máme instituci“.

Vážený pane magistře,

pokusil jsem se v největší možné stručnosti splnit Vaši prosbu o bližší vysvětlení slov pana prezidenta. Vůbec se nebudu cítit dotčen, pokud, jak říkáte „využijeme našich informačních kanálů, abychom uvedli vyjádření na pravou míru a přispěli tak k eliminaci nedorozumění“.

To by bylo jistě dobré. Úplně nejlepší by však bylo, kdybyste své sdružení zrušili a věnovali své síly, peníze a aktivity propagaci úsilí o návrat k normálně fungující společnosti. O návrat k normálním vztahům. Myslím na tu již téměř zapomenutou nemoderní obec, v níž muž a žena vytvářejí rodinu. Přirozenou instituci, jak samo slovo naznačuje, v níž jediné se mohou rodit a být rodiči svobodně a bez dohledu státu vychovávány děti. Ale to je zřejmě požadavek již nerealistický, utopický. A vy jste, jak tuším, moderní postmoderní pokrokoví lidé.

Přesto Vás a Vaše spolupracovníky srdečně zdravím a přeji Vám a Vašim dětem hodně lásky a Božího požehnání.

Petr Hájek
zástupce vedoucího Kanceláře pro komunikaci a kulturu

Vážený pan
Mgr. Petr Najman
Čí je dítě?
Sámova 6
101 00 Praha 6